

YARIM ADAM

On sekiz. Tam on sekiz merdiven vardı, yeraltından yeryüzüne çıkabilmem için. Her biri aşmam gereken müthiş engellerdi. İlk zamanlar çıkmak kolaydı ama inmesi bir dağın zirvesinden kayakla inmek kadar zordu. Her an bir çığ gibi düşebilirdim ki bu defalarca olmuştu. Kaç kez düşüp yaralandığımı hatırlamıyorum bile. Hiç de kolay değildi bir apartmanın bodrum katında, iki bacağı olmadan yaşamak.

İşte yine çıkıyordum o merdivenlerden. Önce eller, sonra gövde. On yedi ve on sekiz. Merhaba yeryüzü! Size merhaba yok insanlar. Daha size yüzümü gösterir göstermez sanki burada yokmuşum gibi üstüme üstüme gelmek zorunda mısınız? Bende burdayım işte! Görmüyor musunuz? Tamam öyle olsun, zaten hepiniz, beni bu hale getiren sarhoş şoföre benziyorsunuz. Sizden nefret ediyorum. Neyse, otobüse yetişmem gerek. İşte gidiyor bile! “Hey kaptan! Beni de bekle!” Görmüyor. Eminim dikiz aynasına bakıp, yerde elleriyle hızla ilerlemeye çalışan, insanların dev bir zıplayan fasülyeye benzettikleri bu zavallıyı umursamıyordur.. Fakat benim için hergün gerçekleşmeyen bir şey oldu, otobüs kırmızı ışıkta durdu. Bunu beklemiyordum. Daha da hızlanıp yetiştim ama şöför hala beni görmüyordu. Kapıyı yumrukladım da ancak açabildi. Zıplayıp kendimi otobüsün içine atıverdim. Akbil basarken nefes nefeseydim. Arkamı döndüğümde, herkes yarısı eksik bu garip adama bakmaya çekiniyordu. Bazısı ise acıyarak bakıyordu. Bense onlara içimden “Bana acımayın pis mahluklar!” diye geçirerek dik dik bakıyordum. Kaçıyorlardı bakışlarını. Bana bakmalarını sevmezdim. Hiçbiri yer vermezdi. Onlara göre sadece bulunduğum yer bana yeterdi. İstemezdim zaten vermelerini. Oturmayı unutmuşum, ayaklarımın yere değmesini. Durağıma gelene kadar öylece dururdum demir direğe tutunarak. Ayakta durmak bile diyemiyorum. Ne kadar acı! İnme için düğmeye basamıyordum, onlarla konuşmayı da reddetmişim. Eğer birileri basmışsa bu sayede inebiliyordum. Yanıma annesinin elinden tutmuş bir kız çocuğu yaklaştı. Daha küçüktü ama onunla aynı boydaydım. Kendisine bakan bu yaşlı surattan korkmuştu, çocuk gözüyle beni yukardan aşağı süzmüş, birşeylerin eksik olduğunu anlamıştı. Hemen annesinin bacaklarının arasına saklandı, bana ordan bakıyordu korkuyla. Bense gülümsedim, henüz günahsız olanları severdim.

Durağıma yaklaştığımı farkettim. Düğmeye, küçük çocuğun annesi basmış olacak ki otobüs durakta durdu, bende böylece inmiş olabildim. İner inmez iç çamaşırı satan bir dükkanın vitrinindeki aynayla yüzyüze geldim. Kendimi bütün bir insan gibi hissettim ama belime kadar asfalta batmışım. Hareket edemiyordum. Çıkmaya çalıştıkça daha da batıyor, daha da kısalıyordum. O anda kurtarıldım bu bataktan. Yürüyebilenlerden biri farketmeden bir tekme attı ve kaldırıma doğru savruldum. O ise yürümeye devam etti. Deliler gibi küfür ederdim arkasından ama beni kurtardığı için minnettardım bu sefer. İlerlemeye başladım. Hergün bir bankanın önünde mendil tezgahı açıyordum. Akşamları evime dönerken tezgahı yan taraftaki hanın güvenlik görevlisine emanet ediyordum. Sabahları da aynen teslim alıyorum. Hayatta sevdiğim iki kişiden biri bu görevliydi. Diğeri ise yanımdaki tezgahın sahibi genç kızdı. Beline kadar uzanan siyah saçları, hiç güneş yüzü görmemiş gibi bembeyaz bir yüzü vardı. Gözlerinin rengi değişik bir yeşil tonundaydı. Hergün taktığı beyaz bere onu daha sevimli hale getiriyordu. Bana çok iyi davranıyor, durmadan bana yardım etmeye çabalıyordu. Bu halleri benim ona içten içe bir aşk duymama sebep oluyordu ama o bunun farkında değildi. Bende belli etme taraftarı değildim. İçimde kalan küçücük sevgi kırıntısını ona vermişim. Bu kız benim için iyiliğin, sevginin sembolüydü. İnsanların ona da kötü davranmasına dayanamıyordum. Herşeyden koruyup kollamak istiyordum onu ama nasıl yapabilirdim ki bunu? İnsanlardan nefret eden adam, geçinebilmek için saatlerce, onların kendisinden mendil almalarını bekliyordu. Bu çok zoruma gidiyordu. İşte bir tanesi daha geliyor. Hiçbirşey sormadan önümdeki mendillerden bir tanesi aldı, cebine koydu, yürümeye devam etti. Parasını vermedi. Hemde bunu gözümün içine baka baka yaptı. Benim onun peşinden koşup yetişemeyeceğimi biliyordu. Bağırardım çağırardım arkasından ama kimsenin umurunda olmadı. Beni deli

sandılar büyük ihtimalle ya da yalan söylediğimi düşündüler. Sustum. Başımı öne eğdim. Sonra yanımda donup kalan, ne yapacağını bilemeyen tatlı kıza baktım. O da acıyan gözlerle bakıyordu bana. Utandım kendimden. Bardağı taşıran bu son damla, gözlerimin dolmasına sebep oldu. Herşeyimi orada bırakarak uzaklaşmaya başladım. Arkama bile bakmıyordum. “Gitme!” diyen de yoktu zaten. Bu da bir hayalkırıklığıydı benim için. O tatlı kız neden “Kal burada!” diye seslenmiyordu? Belki benim için en iyisinin gitmem olduğunu düşünüyordu. Öyle değildi. Benim eksikim bacaklarım değil biraz sevgiydi sadece. Bana sevgisini verebilecek kişi de o değildi. Bunun çoktan farkına varmıştım. Sadece öyle olmasını dilediğim birşeyin gerçekleşmemesi bende müthiş bir üzüntü yaratıyordu. Şimdi ne yapacağımı bilmeden gidiyorum, rüzgarda savrulan gözyaşlarımla beraber. Belki yeraltına dönerim tekrar, belki bedenimin kalan kısmını da bir arabanın altına atarım. Bilmiyorum ama kesin olan bir şey var, o da bir daha asla yeryüzünde, insanların arasında olmayacağım.